

Sygn. akt III CSK 186/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej K.
przeciwko M. L.
o eksmisję,
oraz sprawy z powództwa wzajemnego M. L.
przeciwko Gminie Miejskiej K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej (powódki wzajemnej)
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża pozwanej (powódki wzajemnej) M.L. obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz Gminy Miejskiej K. ;**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) pełnomocnikowi powódki adw. K.S. wynagrodzenie w kwocie 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT tytułem udzielenia nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Zarówno zagadnienie prawne dotyczące problemu, czy jest dopuszczalne zamieszczenie w sentencji wyroku Sądu drugiej instancji rozstrzygnięcia o apelacji jednej ze skarżących stron, co do orzeczenia rozstrzygającego o powództwie głównym i o apelacji tej samej strony, co do orzeczenia o powództwie wzajemnym, jako rozstrzygnięcia o jednej apelacji, choć w istocie są to dwa środki odwoławcze zawarte w jednym piśmie procesowym skarżącego, jak i argumentacja powołana w uzasadnieniu wniosku nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie stanowi bowiem istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie

nie miałyby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Odpowiedź na zagadnienie prawne, związane z zarzucanym uchybieniem przepisom postępowania, musi mieć zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w aspekcie procesowej i materialnej podstawy orzeczenia. Skarżąca nie wskazała żadnych argumentów, jakie znaczenie dla jej sytuacji prawnej w tym konkretnym postępowaniu ma odpowiedź na pytanie, czy sąd odwoławczy w opisanej sytuacji procesowej powinien w sentencji wyroku oddalić jedną czy dwie jej apelacje. Z zakresu zaskarżenia wynika, że nie ma ona wątpliwości co do objęcia orzeczeniem zarówno apelacji co do powództwa głównego, jak i wzajemnego i skarży je w oznaczonej części. Brak również jakichkolwiek wywodów co do znaczenia odpowiedzi na pytanie prawne na rozstrzygnięcie w jego aspekcie materialnym.

Wyjaśnić nadto trzeba, że powołanie przesłanki istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego pozostaje w sprzeczności z przesłanką oczywistej zasadności skargi, zwłaszcza jeżeli oczywistość ta jest wywodzona z naruszenia przepisu postępowania, którego dotyczą wątpliwości skarżącej i co do którego istnieje jej zdaniem, konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia istotnego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Z uwagi na charakter sprawy oraz sytuację majątkową skarżącej, o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Podstawę rozstrzygnięcia o wynagrodzeniu pełnomocnika powódki z urzędu stanowił § 4 ust. 1 i 3, 8 pkt 7 i 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 r., poz. 1714).